

Пак дуже чекав Різдва. Разом із друзями він вирізав із паперу зірочки й розвішував їх на вікні. А водночас не забував спостерігати за пташками, які розносили в лісі пошту. За свої старання вони отримували насіння, ягоди й усе, що їм було до смаку. У передріздвяну пору в небі кружляло чимало завантажених листонош, але в них нічого не було для Пака!

«Ох, як би мені хотілося й собі отримати листа», — тихенько пробурмотів енотик і зітхнув.

Незабаром там зібралися всі лісові звірята. На гілках
лисих кущів повсідалися пташки. Видра й бобер визири-
ли зі струмка, прилетіли навіть чорні лебеді. Узимку вони
ніколи не відлітали на південь, до вирію.

— Різдвяний Дід роками приходить у наш ліс! — вигук-
нув олень. — А ми ще ніколи не дякували за його дарунки.

Плямка ще раз пояснила, як саме дякують Різдвяному
Дідові люди, і попросила:

— Пропонуйте, що можемо зробити ми! У вас точно
чимало ідей.

Вони пішли до ведмежого барлогу та всілися за стіл. Ведмідь узяв ручку й папір, Плямка заспівала колядку, як це робили люди, а тоді друзі взялися шукати інших слів, які пасували б звірятам. Вони хихотіли й дуріли, напружено думали та знову перевіряли, як звучить їхня версія.

Як чудово, що ведмідь знав грамоту! Так вони не забували, що вигадували, і незабаром записали цілу колядку. Плямка вивчила її напам'ять.

Дятел постукав дзьобом по стовбуру дерева,
здійняв крила, як справжній диригент, і гукнув:

— Раз-два-три, почали!
Пташки дзвінко защебетали,
видри запищали,

а свині так голосно зарохкали, що слів колядки було майже не розібрати.
Та Різдвяному Дідові це не заважало. Він сміявся й похитував головою в такт.

Коли колядка закінчилася, Дід вигукнув:
— Оце так несподіванка! Такого я ще ніколи
не бачив. Щиро-щиро дякую! А тепер нумо роз-
давати звірятам подарунки!